

CHƯƠNG 10

Trước giờ lâm chiến, Chương còm kéo Ngân quăn đi. Nó khoái Ngân quăn rồi. Ngân quăn đã trở thành anh hùng trong cuộc chiến tranh ăn cóc này. Nhờ nó biết riều cọt. Những khuôn mặt nhô con mới như Báu tồ, Nghĩa tếu, Nhân sủng, Long cải lương, chỉ có Ngân quăn sáng rực, nổi bật. Nó hy vọng được gắn anh dũng bội tinh với ngôi sao giấy lắm à. Ngân quăn đang nắm ngửa tênh hênh gãi rốn thì Chương còm đá nhẹ một cái vào chân.

- Đi.
- Đi đâu?
- Suyt. Khẽ môm kéo bố tao biết.
- Dượng hai ngủ rồi.

Ngân quăn ngồi vệt dậy, ngáp méo cả miệng rồi đứng lên theo Chương còm lách cửa bước ra ngõ.

- Đi đâu hở, anh?
- Đi đánh Mãn Thanh.
- Đã tới giờ đâu?
- Mà ngu như bò, cứ đi theo tao. Mà là "tốt đỉn", đừng nói lời thôi.

Ngân quăn không hỏi nữa. Hai đứa chạy ra bãi chiến trường ngập xác... pháo. Chương còm ra lệnh:

- Tao đứng gác tại Mãn Thanh, mà xóa cái vệt gạch lúc nãy đi.

Ngân quăn tò mò:

- Xóa đi làm chi?

Chương còm mím môi:

- Phạt mà bây giờ. Hồi hoài. Xóa đi rồi vẽ cái vệt khác, tí nữa khỏi lo tiến quân.

Ngân quăn đã hiểu. Nó dùng chân di sạch vết ngói non vẽ ngang con đường, bốc cát rắc lên và di thêm nhiều lần. Rồi vẽ gạch mới toanh. Quân ta chiếm của Mãn Thanh chừng ba thước đất. Ngân quăn cười khoái chí:

- Vừa tầm đạn rồi, nhô Mỹ sẽ chạy tóe khói.

Làm xong cái "mít xông im pô xi bung" đó, hai đứa chạy về nhà. Chương còm bắt Ngân quăn ngồi gần cửa, bàn chiến thuật chiều nay.

- Mày còn trò xiệc nào không?
- Thiếu giống.
- Trò xiệc liệu xoay nổi vài cái pháo lệnh chứ?

Ngân quân ghé sát tai Chương còm:

- Ở bàn viết của dựng hai có tám giấy năm chục.

Chương còm bẹo đùi Ngân quân:

- Bớ tao đánh chết. Tao thêm pháo lệnh ghê. Giá có độ mười chiếc, mình quăng vào ổ súng đại liên của con nhà Jimmy nó sẽ chết giắc.

Ngân quân bàn:

- Anh bảo tụi nó hùn tiền mua... đạn đi.

Chương còm lắc đầu:

- Tao muốn chế lựu đạn cơ. Mày thấy con nhà Vic Morrow trong phim "Combat" chứ? Nó chuyên thả lựu đạn phá ổ đại liên của Đức.

Chương còm vỗ vai Ngân quân:

- Mày có tiền hùn không?

Ngân quân bĩu môi:

- Sức mấy mà em hùn. Tụi nó hùn tiền mua pháo lệnh để đốt giùm. Em đốt là số dzách.

Chương còm cười:

- Đứa nào dại mà mua pháo nhờ mày đốt?

Chiến lược gia Chương còm thộn mặt ra suy nghĩ giải pháp "hòa bình công chính". Nhất định phải chiến thắng anh dũng. Chỉ có chiến thắng anh dũng con nhà Jack mới thực sự phục lẫn ra. Bỗng Chương còm nhớ tới con voi đồng đen trong Sở Thú. Mắt nó đang đăm chiêu, tự nhiên rục rịch:

- Mày biết con voi đồng đen ở Sở Thú chứ?

- Em biết.

- Nhưng mày biết ai "cồng" nước ta không?

- "Cồng" là gì?

- Là sợ quá, đem biểu nước ta. Nước ta hồi xưa, bảnh lắm. Thái Lan sợ thấy mồ.

Ngân quân mím môi:

- Sao bây giờ lính Thái Lan qua đây làm tàng, bắn ẩu vậy?

Chương còm nói:

- Tại mấy thằng đó không học lịch sử nước nó. Tổ tiên tụi nó đã từng bị vua Quang Trung cho phơi xác ở miền Nam. Mà biết không, tụi Thái Lan ưa bắt nạt bọn Cao Mên lắm. Hễ con nhà Cao Mên bị bắt nạt, bọn nó chạy sang nước ta lạy lục rồi rít. Vua nước ta lại thương hại, cho cử binh sang Cao Mên đuổi tụi Thái Lan về xứ. Ông Trương Minh Giảng đã đóng quân ở Cao Mên lâu nhất. Ông chán ăn mắm bò hóc quá, ông về. Chứ không, con nhà Cao Mên giờ là nô lệ của bọn mình.

Ngân quần vênh tai nghe. Nó khoái nghe Chương còn nói chuyện hiển hách của nòi giống. Ngân quần hỏi:

- Ai dạy anh thế?
- Thầy tao.
- Sao thầy không dạy em?

- Ai bảo mà học trường Tây. Chắc thầy mà ghét lịch sử Việt Nam. Thầy tao yêu lịch sử. Lúc thầy giảng bài, thầy đấm bàn thình thình y hệt lính vua Quang Trung giận quân Mãn Thanh ấy.

Hai thằng nhãi đương tìm về lịch sử thì Phong lùn xuất hiện. Nhà chế súng có vẻ buồn buồn.

- Chiều nay tao không được ụynch Mãn Thanh.

Chương còn ngạc nhiên:

- Ba mà cảm à? Phong lùn liếm mép:
- Không, võ đường của tao tổ chức liên hoan tất niên, tao phải đến dự.

Chương còn thở hắt ra:

- Mà không thích mơ thành người Quang Trung à?

Phong lùn rướn người cho cao thêm:

- Thích chứ. Tao đã chế súng rồi.

Chương còn "hích" Phong lùn:

- Hưng mậ nó bảo mà chê tụi nhô Mỹ, mà muốn con nhà Jack biết tay mà. Nó chưa biết tay, mà lại... đào ngũ. Ông Cao Thắng ngày xưa đã cho tụi Tây biết tay đấy.

Phong lùn nhún vai:

- Mà là "cây" lịch sử. Tao nhất định đi liên hoan ở võ đường. Ông chán ụynch Mãn Thanh quá xá.

Chương còn đứng dậy:

- Ủ, thì mày cứ việc đi. Chúng tao cóc cần súng của mày nữa. Tao lộn lon thiếu tướng của mày và đòi lại con cá đá vô địch. Đánh Mãn Thanh xong, tao sẽ cho tụi nó biết mày sợ thằng Jack.

Ngân quần xía vô:

- Em ấy à, không sợ nhô Mỹ.

Phong lùn cúi sườn bỏ về. Ngân quần cười hô hô. Đúng lúc đó, "quân ta" lần lượt tập hợp trước cửa nhà Chương còm. Chỉ thiếu mặt Nghĩa tếu.

- "Tốt đin" Nghĩa tếu đâu?

Nhân sún báo cáo với chủ tướng:

- Nó bị nhức răng.

Long cải lương thêm chi tiết:

- Hàm bên phải nó sung vêu. Nó đang nằm ôm mặt khóc.

Ngân quần trở tài... "văn nghệ tạp lục":

- Phải rửa hận giùm nó. Nó trúng đạn của Mãn Thanh!

Vậy là "quân ta" thiếu hai mạng. Chương còm dẫn những kẻ mơ thành người Quang Trung ra "sa trường kia, diệt thù là diệt thù". Nặng chối chang. Nặng cuối năm thật dữ dội, tàn bạo. "Quân ta" đã nấp vào vị trí và "sẵn sàng nghênh địch." Đợi chừng mười lăm phút, Mãn Thanh tiến quân. Lê Chiêu Thống theo đít Tôn Sĩ Nghị Jack, trông rất hèn hạ. Mà mặt nó cứ vênh lên. Chương còm nghĩ rằng cần phải bắt sống Lê Chiêu Thống, nhét giẻ vào mồm thằng này, bịt mắt lại rồi cho bốn con kiến lửa đốt nó.

Tôn Sĩ Nghị hơi ngạc nhiên một chút. Nó thấy "quân ta" gần "quân nó" hơn buổi sáng. Điều này chỉ có Chương còm và Ngân quần biết thôi. Chương còm sợ bị lộ tẩy, ra lệnh khai hỏa tới tấp. "Quân ta" thiếu một tay xạ thủ. Ngân quần được Chương còm cho bắn. Báu tồ, Nhân sún, Long cải lương, Sơn đóm nạp đạn mờ người. Báu tồ ức lắm. Vì Ngân quần bảnh hơn nó. Ngân quần là em Báu tồ. Ngân quần ở nhà, nghịch như giặc, ba nó ghét nó, chỉ thương Báu tồ thôi. Nhưng Ngân quần xuống nhà dựng hai nó, tức là bỏ Chương còm, thì cả bố con Chương còm cùng khoái Ngân quần. Báu tồ dỗi:

- Anh hai, em về đây.

Chương còm gắt:

- Sắp thắng trận, mày lại đòi về.

Báu tồ phụng phịu:

- Anh bắt em nạp đạn cho thằng Ngân mà không cho em bắn.

Chương còm hứa hẹn:

- Sẽ cho mày bắn. Thắng trận, tao cho mày năm khẩu súng, đem về Tân Định mà... ăn tết.

Báu tỏ toét miệng cười... Trận chiến tiếp tục. Dzũng Đakao, Hưng mập, Bồn lừ, Chương còm, Ngân quăn "phơ" rất chính xác. Chỉ tiếc đạn nổ nhỏ nên dù trúng quân Mãn Thanh, chúng nó vẫn cứ nhe răng cười.

Bồn lừ chú ý một sợi dây thừng buộc trên cột điện. Nó đã ra chiến trường trước cả Ngân quăn, Chương còm và âm thầm treo sợi dây. Để làm gì, chưa ai biết.

Đạn Mãn Thanh nổ ròn rã. Hỏa lực hai bên ngang ngửa. Bỗng anh ba Tàu bán bò bía ngọt xóc xóc ba cái cây sắt rút số "lạc vào chiến trường". Con nhà Sơn đóm thò tay vào túi. Rồi kêu:

- Bò bía!

Anh ba Tàu tấp vô. Chương còm mắng em:

- Đang đánh giặc mày đi kêu bò bía.

Sơn đóm cười:

- Bò bía ngon thấy mồ.

Chương còm dọa:

- Ăn xong mày đi ị té re à... Lát nữa, mày kêu cả bấp luyệt.

"Quân ta" ngưng bắn để ăn bò bía ngọt. Lính của vua Quang Trung, ngày xưa, đánh Mãn Thanh cũng ngon xơi như bò bía thôi. Chủ tướng Chương còm bị Sơn đóm quyền rũ, nhai bò bía ngọt nhồm nhoàm. Bên địch thấy "quân ta" ăn bò bía thềm quá. Vừa lúc hàng bấp luyệt qua, Lê Chiêu Thống bỏ tiền khao Mãn Thanh. Thế là Mãn Thanh buông súng thôi... ác mô ni ca sần sật! Chương còm hô quân đớp bò bía ngọt thật lẹ. Báu tỏ bị ghen. "Quân ta" áp dụng chiến thuật "tốc chiến". Đạn bắn sang đất địch ầm ầm. Khiến Mãn Thanh phải quăng ngô, liệng... ác mô ni ca phản pháo. Riêng Lê Chiêu Thống cứ thản nhiên thổi bàn kèn theo điệu "Fè rơ Giắc cò".

"Giờ ăn tới rồi

Giờ ăn tới rồi.

Mời anh xơi

Mời anh xơi

Giờ bấp lên anh em nào

Giờ bấp lên anh em nào

Ta cùng nhai

Ta cùng nhai."Ngân quăn cao hứng, đứng lên, hát một bài thúc quân:

"Cái cờ là cờ của ta
Trong gió tung bay gần xa
Đứng nghiêm em chào mỗi sáng
Trong khi lớp nhất kéo cờ".

Chương còn nghe Ngân quần hát, chợt nhớ lá cờ sắp cắm trên gò Đống Đa mà nó đã "thó" một miếng vải vàng của mẹ, viết mấy chữ lên. A, chút nữa thôi, Chương còn sẽ đích thân cắm lá cờ đó trên đất của Mãn Thanh. Chương còn thích thú quá. Nó hét lớn:

- "Phơ"!

Đạn "quân ta" bay sang đất Mãn Thanh tới tấp. Jimmy, John, Bill vừa bắn vừa... mê Ngân quần và những khẩu súng thô sơ của Chương còn. Còn Chương còn vừa nghĩ được cách kết thúc chiến trường. Nó bảo Báu tổ:

- Mày bắn thế tao đi!

Báu tổ chộp lấy súng, bắn thi cùng Ngân quần. Anh em nhà họ Cỏ - Cỏ Kim Báu, Cỏ Kim Ngân - say sưa khạc đạn. Chương còn chạy một mạch về nhà, lượm những cục pin chết, thủ vào túi. Nó xách thêm hai cái lon sữa bò. Rồi cu cậu lại chạy ra chiến trường. Nó ngồi sau cột điện, dùng dây cao su gói hàng, cột mười chiếc pháo vào cục pin. Đoạn, Chương còn vê nhẹ mười chiếc ngòi pháo xoắn khế lấy nhau. Chương còn loay hoay một lúc thì chế được năm trái lựu đạn. Nó nói thầm:

- Ông mới là Vic Morrow, còn chúng mày là lính Đức cù lằn. Không, ông là "tốt đỉn" của vua Quang Trung.

Chương còn bó thêm mười chiếc pháo nhét vào lon sữa bò, chỉ để hở ngòi đã vê xoắn lại. Xong đâu đó, Chương còn nhào ra chỉ huy trận đánh. Nó anh dũng hô quân:

- Sửa soạn xung phong!